

[Edvard Sørensen.]

udvidet, og i adskillige Landkommuner, hvis Grænse gaar til eller i Nærheden af Bygrænsen, er der blevet bebygget, saa det er umuligt for fremmede at se, hvad der er Købstad, og hvad der er Landkommune. Det, der er opstaaet Strid om, er, at en Læge i en Købstad uden Befordringsgodtgørelse skal behandle Patienter paa Købstadens Markjorder 1 km uden for Bygrænsen, medens han skal have Befordringsgodtgørelse, saa snart Patienten bor i en Landkommune, selv om det er inden for 1 km fra Bygrænsen. Man kan i en Landkommune, der grænser saa nær op til en Købstad, ikke forstaa Berettigelsen af, at Lægen for den samme Vej længde skal have Befordringsgodtgørelse, naar Patienten bor i en Landkommune, men inden for 1 km fra Bygrænsen, men intet skal have, naar Patienten bor paa Byens Grund.

Jeg vil henstille til den højtærede Socialminister at tage op til Overvejelse, om det ikke var rimeligt at ændre Bestemmelsen saaledes, at Forholdene blev ens for Land og By, det vil sige, at Lægen ingen Befordringsgodtgørelse skulde have for Kørsel til Patienter inden for en Afstand af 1 km fra Bygrænsen, uanset om de, der boede inden for denne Kilometer, hørte til Købstaden eller til en Landkommune. Hvis der gennemføres en Ændring i Stk. 1, bliver det nødvendigt af Hensyn hertil ogsaa at gennemføre en Ændring af Stk. 6.

Endvidere vil jeg gerne henstille til Socialministeren, at der blev indsat en Bestemmelse om, at Læger paa Landet ikke kan faa Befordringsgodtgørelse inden for 1 km's Afstand fra Bopælen. Dette er indført i de fleste Lægeoverenskomster, men der er Steder, hvor det ikke er indført, og det vilde være en Betyggelse for Kommunerne, at det stod i Loven.

Endelig vil jeg henstille, at der bliver taget op til Overvejelse Spørgsmaalet om i visse Tilfælde at kræve Forudbetaling for de i Stk. 5 nævnte Køresedler eller rettere sagt at nægte Udstedelse af Køresedler, hvis ikke vedkommende vil betale. Det kan maaske lyde lidt brutalt, men naar vi ved, at der findes enkelte Mennesker, som hensynsløst misbruger Kommuner og Læger, og ved, at Kommunerne staar fuldstændig magtesløse over for saadanne Mis-

brug, fristes man til at anvende strenge Regler til Brug for de Individder, der i høj Grad misbruger det offentlige. Ja, vil man vel sige, men Kommunerne kan jo foretage Udpantning hos vedkommende, hvis han ikke vil betale. Ja, det kan man paa Papiret, men enhver praktisk Kommunalmand ved, at hos den Slags Personer er Udpantning haabløs, og det er demoraliserende, at Kommunerne ikke har Midler i Hænde til at imødegaa de allerværste Misbrug.

Ligeledes vil jeg gerne henstille til Socialministeren, at der tages op til Overvejelse, om ikke de mange Indberetnings- og Regnskabsskemaer, som Sogneraadene i Henhold til Socialreformen skal udfylde og indsende til Ministeriet, kan forenkles ganske betydeligt. Det er en stor Byrde, der ved den stærke Specialisering lægges paa Sogneraadens Skuldre, og mange Gange har man ude i Kommunerne vanskeligt ved at forstaa Nødvendigheden deraf. Jeg var for nogle Dage siden sammen med en vestjysk Kommunalmand, der fortalte, at da han for kort Tid siden skulde til at indsende disse Regnskabsskemaer, tog han sig for at forsøge at tælle Rubrikkerne op. Han naaede til 400, men da han kom dertil, standsede han og begyndte at spekulere over hele Problemet, og han siger selv, at det Resultat, han naaede frem til, var dette, som han siger paa Vestjysk: „A faastor itt, hwordan di haas ku hitt oet derin“. Nej, det er der mange Kommunalmænd, der ikke kan forstaa, heller ikke, at det skal være nødvendigt at gøre det saa indviklet. Og jeg vil gerne henstille, at man forsøger paa at gennemføre en ret grundig Forenkling ogsaa paa disse Omraader.

Endvidere vil jeg gerne rette den Henvendelse til Socialministeren om i Anledning af Ministeriets Afgørelse af Kommunerens Stilling i de kendte Arbejdskonflikter i Tølløse og Hvirring-Hornborg Kommuner, at man tager op til Overvejelse at gennemføre Ændringer saavel i Arbejdsløshedsloven som i Forsorgsloven, der sikrer Kommunerne imod, at Kommunens Funktion som Forsorgsorgan stilles til Raadighed under Arbejdskonflikter, der paaføres en Kommune i dens Egenskab af Arbejdsgiver. Den Fremtid, der for Kommunerne tegner sig paa